

אוצר הנפש

* **		
17:48	16:33	י-ם
17:49	16:47	ת"א
17:47	16:37	חיפה
17:50	16:41	ב"ש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי הרב יצחק גינזבורג שליט"א

אוצר הסיפור

חכמת התורה של ר' זושא

ב' שבט, זה יום ההילולא של אחד מגדולי תלמידי המגיד, הרבי ר' זושא מאניפוליא. נספר סיפור בענין חכמת התורה של רבי זושא. יש סיפור מפורסם שפעם אחת בעיירה בא יהודי והתלונן שלא מזמן אביו נפטר לעולמו, ור"ל הוא בא כל יום אליו בחלום ואומר לו להמיר את דתו, ר"ל - מה צריך לעשות? אז בלי לחשוב

מאותו מקום שהתלמוד ירושלמי לקח את זה גם אני לקחתי את זה

אפילו פעמיים רבי זושא אמר לו ללכת מיד לקבר אביו, לחפור את הקבר, ותראה ששתי-וערב מונח על הארון שלו, וברגע שתוציא את זה הכל יסתדר. באמת עשה, ורק שאכן מונחות שתי קורות בצורת שתי וערב על הארון, והסיר את זה - והכל נפתר.

סיפור זה היה למופת והתפרסם בכל מקום, והגיע לאזני הגר"א, והגר"א הגיב בפליאה - הוא ידוע כאחד שלא יודע ללמוד, והרי העצה שלו זה רמז עמוק באיזה סוגיא בתלמוד ירושלמי, הוא יודע מסוגיא זו בירושלמי שיכול להסיק משם עצה זאת? הדברים הגיעו בחזרה לרבי זושא, ואז הוא אמר שהאמת איתו - אני לא יודע ללמוד, וודאי איני מכיר ירושלמי זה בכלל, אלא שמאותו מקום שהתלמוד ירושלמי לקח את זה גם אני לקחתי את זה. אם כן, רואים שהוא לוקח דברים מהמקור.

(משיעור כ"ז טבת ס"ח)

אוצר הפרשה

"סטרו ויצא" - סטירה לסט"א

"ויצא מפרעה בחרי אף" אמר ריש לקיש סטרו ויצא". משה רבינו יוצא מפרעה בכעס. כל מקום שיש בתורה חרון אף יש רושם, ורק בשני מקומות לא רואים את הרושם שעשה חרון האף - כשה' כעס על משה שאמר "שלח נא ביד תשלח", שנראה שאין רושם, אבל גם שם (כפי שמביא רש"י) היה רושם. יש אחד שאומר שאין רושם, ויש אחד שאומר שיש רושם - "אהרן אחיך הלוי", הוא אמור להיות לוי ואתה כהן, אבל בשל הכעס על הסירוב לקבל את השליחות הוא יהיה כהן ואתה לוי.

הפלא שיש עוד חרון אף שאין בו רושם, כפי שחז"ל אומרים - פעם אחת כועסים על משה ופעם אחת משה כועס על פרעה. כאן רש"י לא שואל ומתקן, אבל הגמרא שואלת וגם מתרצת - תירוץ של ריש לקיש, הוא בעל תשובה וכולנו צריכים להיות בעלי תשובה, הוא גם תקיף ורבי יוחנן יותר פציפיסט, דואג לכבוד מלכות. גם כאן, רבי יוחנן דואג לכבוד מלכות, כבוד הממשלה, אבל ריש לקיש בעל תשובה שלא דואג לממשלה - "סטרו ויצא". כדי לומר כך, צריך לשים את עצמו בסיטואציה הזו בדמיון ולפעול כך - אחרת לא יכול לומר זאת. בדיוק מתאים לריש לקיש, שאחרי שמתווכח עם פרעה הוא יוצא בחרי אף, לא יראה אותו יותר - "כן דברת" - אבל לפני שנפרדים אני ופרעה, אחרי שקודם פחד ממנו וה' אמר לו "בא אל פרעה" ואשמור עליך, בסוף הוא קבל בטחון, כועס על פרעה, מתקרב, נותן לו סטירת לחי, ויוצא בחרי אף.

מה פירוש "סטרו"? לשון סטר, לשון צד. זה לא לשון מקרא. למי הוא נתן סטירה? לסטרא אחרא. משה ופרעה הם שם שני סטרא - משה הוא גם צד. לכל אחד יש את הצד השני. כתוב שלכל אחד מהצדיקים הגדולים יש את הלעו"ז שלו - לבעש"ט היה לעו"ז שלו. מי היה הלעו"ז של אדמו"ר הזקן? נפוליאון. גם אצלנו, לכל אחד יש את הסט"א שלו... (משיעור ר"ח שבט ע"ח)

אוצר הפתגם

* מהי התקשרות? הרבי הקודם כותב בכמה מאמרים חשובים שהתקשרות פירושה אהבת נפש. אם אתה אוהב את הצדיק אהבת נפש - אתה מקושר. ואם אתה מקושר - אתה מקבל ממנו הכל. אם זו את האהבה שלו, את היראה שלו, את האמונה שלו.

* חסיד שוטה הוא מי שחושב שאת ה"להתענג על הוי"ו האדם משיג אחרי מאה ועשרים שנה בעולם הזה, אחרי שהוא נפטר - הוא חוזר לגן עדן, ממנו בא, ואז הוא נהנה מאור ה'. זו מחשבה של חסיד שוטה, אבל חסיד אמתי הוא אחד שיודע שכל יום בחייו הוא הזדמנות חיים חד-פעמית להתענג על ה' בתורה, בתפלה ובגמילות חסדים. (משיעור אור לכ' חשון תשפ)

י"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב: דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

שבעת תארי הצדיק

יש בתנ"ך שבעה שמות של צדיק, של אדם טוב. יש חסידים, יראים, ישרים, נאמנים, תמימים, צדיקים וענוים. **ענו הוא מי שאין לו גאווה, אין לו אגו, כולו מסור לה' ולתורתו.** לפי הקבלה והחסידות שבעת השמות הם כנגד הספירות, כחות הנפש שבלב:

'חסידים' היינו אנשי אהבה ועשית טוב לאנשים כנגד **החסד**, החסיד עושה חסד; **'יראים'** היינו יראי שמים, היראים וחרדים

לדבר ה', **ענו הוא מי שאין לו גאווה, אין לו אגו, כולו מסור לה' ולתורתו** כנגד **הגבורה** שפנימיותה יראה (וכידוע הרמז: **יראה בגימטריא גבורה**); **ה' ישרים'**

הולכים ישר – גם בעסקים שלהם, בביזנס, הם ישרים כמו סרגל, ובכלל הם הולכים ישר, במדת האמצע, "איזוהי דרך ישרה... כל שהיא **תפארת** לעושיה"; **'נאמנים'** הם כמו משה רבינו, "בכל ביתי נאמן הוא" – הוא נאמן לעשות את רצון ה' וגם ה' מגלה לו את סודותיו והוא נאמן לשמור אותם – כנגד ספירת **הנצח**; **'תמימים'** שייכים למדת התמימות, פנימיות ההוד. הרבי הרש"ב רצה שכל התלמידים בישיבה שלו – יהיו 'תמימים', לכן קרא לישיבה "תומכי תמימים". אדמו"ר הרש"ב הוא השביעי מהבעש"ט, כמו שאמרנו אתמול, אבל מאדמו"ר הזקן הוא החמישי, מדת **ההוד**; **'צדיקים'** הם העושים צדקה, ובכלל רק דברים טובים בחיים – כנגד מדת **היסוד**, כמו שכתוב בפירוש "צדיק יסוד עולם", הצדיק הוא היסוד; אבל **'ענוים'**, שאין להם אגו מנופח, הם **המלכות** – תיקון המלכות שפנימיותה שפלות.

(משיעור כ' חשון תש"פ)

אוצר קצר

לאכול לשם שמים

מהי עבודת "בכל דרכיך דעהו"? מה פירוש "לאכול לשם שמים" – (וכידוע החוש של **חודש שבט** הוא **חוש האכילה**) – גם שיהיה לי כח וגם לעשות יחוד ("דעהו")? **לאכול מתוך התחושה שהעיקר אצלי הוא האלקות, ולא קבלת ההנאה מהאוכל או מה שלא יהיה. לא שהנאה אסורה, אבל "קדש עצמך במותר לך" – צריך לקדש, צריך לדבוק בה'. שהמחשבה, הלב, המח, יהיו עם ה'.** זהו **תיקון הברית – יסוד**. כתוב שהמלה **ברית** עצמה היא מלשון **בירורים** – **ברית** היא משער **בר**. בירורים היינו להוציא את הבר – הברור – מהפסולת.

מצב בו כל העסקים הגשמיים של מישהו הם בשביל לקבל הנאה גשמית עצמית הוא פגם הברית. תיקון הברית הוא לקדש את ההנאות של החיים, ובכך גופא מבררים את הניצוצות שבתענוג. הבעש"ט אומר על "רעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף" – שאם אדם רעב זהו סימן שיש באכול ניצוץ שרעב להגאל. מתי הניצוץ נגאל? אם אני אוכל כמו שיהודי צריך לאכול (והרי גם הזיווג הגשמי נמשל לאכילה בתורה). זהו תיקון הברית, ספירת היסוד.

(משיעור י"ג תמוז תש"פ)

אוצר השו"ת

התקשרות לרבי

שאלה: האם התקשרות לרבי צריכה להיות באופן ששואלים כל דבר, או שהולכים עם התורות ומה שמרגישים?
תשובה: אצל כל אחד היחס הוא אחרת. יש דברים ששואלים, דברים גורליים, כמו מקום שליחות או החלטה בין כמה אפשרויות לעשות משהו חשוב במיוחד – אז שואלים. אבל ביום יום – ויש גם מציאות ע"ד מפקד, שלפעמים על המקום צריך לקבל החלטה כי הוא באמצע הקרב – לא שואלים. גם ביום-יום, תשעים אחוז לא צריך לשאול. אבל כשיש ענין גורלי שואלים.
שאלה: האם צריך להיות חסיד שרוף של רבי אחד, או שאפשר לקחת מהרבה מקומות ולעשות לבד?

תשובה: שיש 'רבי אחד' ולהיות 'חסיד שרוף' אלה שתי מדרגות שונות. בלימוד תורה כתוב שגרסה לומדים מרב אחד וסברא מהרבה. גם כשלומדים סברא מהרבה, הרב האחד שלמדו ממנו גרסא הוא הרב המובהק ויש כלפיו חבה מיוחדת, לכל דבר תורה והוראה שזוכים לשמוע ממנו. לא כולם רב מובהק. כדאי וצריך שיהיה רב מובהק.

שאלה: ובעבודת ה', בחסידות, מהו רב מובהק?

תשובה: שיש דרך. הגרסא היא הבסיס, היסוד, וגם הדרך. אפילו יותר מגרסה. אם אני חסיד חב"ד – זה חוט השדרה שלי. כל השאר הוא כדי לעבות, לתת בשר. "זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי" – יש עצם ויש בשר, צריך את שניהם. **עצם** ועוד **בשר** שוה **שבת** – שבת שלום ומבורך. יש מקום אחד שממנו לוקחים את העצם, ולעניננו היינו כמו הגרסה, אבל להוסיף בשר מוסיפים מכל הצדיקים.

(משיעור אור לה' תמוז ע"ו)